

[Aase Olesen]

mere enkel overgangsordning end den, der var indeholdt i ministerens forslag.

Jeg er principielt enig i det synspunkt, som er kommet frem her i dag, at ideelle løsninger laver man ikke ved først at opstille en økonomisk ramme og derefter lave løsningen, for så kan man meget nemt risikere, at den løsning, man ønsker sig, ikke kan være inden for rammen.

Men det er besynderligt, at netop de partier her i Folketinget, som stærkest råber på besparelser, overhovedet ikke tager hensyn til, hvad det er for økonomisk stramme rammer, vi opererer inden for. Når man ikke vil acceptere det, så kan man gøre ét af to. Man kan, som fremskridtspartiet og de konservative her i dag, fremsætte ændringsforslag og være fuldstændig ligeglad med, hvad det koster. Det kan man roligt gøre, for man er sikker på, det ikke bliver vedtaget, så man kommer ikke til at stå til regnskab ved et eventuelt finanslovsforslag og finde kompenserende besparelser osv. Det er altså helt gratis at komme med de ideelle og de fine og de sagligt rigtige løsninger.

Jeg kan nævne, at en overgangsordning på 3 år, som vi da meget gerne så – vi kunne da udmærket gå ind for en, der slet ikke var på nogen år, men lad os bare tage den på 3 år – ville koste 535 mill. kr. over disse 3 år, mens den løsning, vi nu ender med at vedtage, koster 100 mill. kr. det første år og derefter 10 mill. kr. pr. år under overgangsordningen.

Det er den ene måde, man kan operere på, at være fuldstændig ligeglad med, hvad de ændringsforslag, man stiller, koster.

Den anden måde er, at man helt kan undlade at lave noget. Det var det, SV-regeringen gjorde, da man sad i årevis og gumlede på dette forslag. Det er også en måde. Forligspartierne har valgt at handle og handle inden for de snævre rammer, der altså er, og så bliver løsningerne ikke bedre end som så.

Jeg lyttede med interesse til venstres ordfører, der, så vidt jeg forstod, nu her ved andenbehandlingen kommer med en helt ny løsning. Hvis jeg forstod venstres ordfører rigtigt, var denne løsning af en sådan karakter, at den ikke skulle koste mere end forligspartiernes. Jeg beklager meget, at et sådant ændringsforslag ikke har foreligget i udvalgsarbejdet. Jeg synes, venstre skulle arbejde lidt mere med det. Lad os dog se på det, hvis det er rigtigt. Men til dato – trods mange spørgs-

mål og trods meget udvalgsarbejde – har det ikke været muligt for noget parti og formentlig heller ikke for nogen organisation at lave ændringsforslag, der holdt sig inden for de rammer, som forligspartierne har været enige om var nødvendige at overholde.

Derfor er vi altså endt med at komme til den konklusion, at vi må stemme for lovforslaget, uanset at vi beklager, at overgangsordningen er indviklet og besværlig. Vi har ikke set nogen anden udvej, og vi må trods alt sige, at det er at foretrække – det tror jeg også både venstre og konservative vil være enige i – at lave denne ændring fremfor intet at lave. Det er i og for sig det, der har været det eneste alternativ for os.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi skal da fra kristeligt folkepartis side villigt erkende, at det ikke er den bedst tænkelige måde at løse disse problemer på, men vi siger i modsætning til andre: hellere få begyndt end overhovedet ikke få begyndt på dette. Det være også sagt til bl. a. venstre, som har ønsket dette i årevis og selv har haft mulighed for igennem indflydelse både i regeringen og i andre forlig at få gennemført sådan noget, men overhovedet ikke fik begyndt. Jeg ved ikke, om det var, fordi man ville have det fuldkomne, eller fordi man ikke kunne finde ud af, hvordan man skulle kunne få begyndt på det. Vi har i alt fald med de økonomiske muligheder, vi nu har, ønsket at få begyndt på det.

Man kan selvfølgelig sige, at overgangsreglerne er udviklede, og at overgangsordningen er alt for lang. Det erkender vi blankt. Men når vi har fået begyndt, tør jeg næsten vædde på, at om et par år skærer vi såmænd igennem og siger, at nu vil vi ikke køre med det længere, og så får vi overgangsordningen elimineret. Det er i alt fald det, vi håber vil ske i fremtiden og tror vil ske i fremtiden. Derfor går vi fortrøstningsfuldt ind i dette og må ud fra en økonomisk vurdering afvise de ændringsforslag, der er stillet.

Lad mig sige om fremskridtspartiets ændringsforslag, at det er selvfølgelig enkelt. Jeg mener bare ikke, det er logisk at gøre det på den måde. Der er noget urimeligt i at afskrive på besætninger. Der er jo almindeligvis ikke nogen nedslidning på besætninger. I